

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **m. B.-B.**
sídlem H. S. 942, X B.
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. MF-4969/2017/1203-7,
ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 23. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. MF-4969/2017/1203-7, kterým tento k odvolání žalobce změnil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava ze dne 29. 4. 2015, č. j. OKN-PRK 39/2014 – platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 15 733 100 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že částku odvodu uvedenou v platebním výměru snížil na 786 655 Kč.
2. K věci uvedl, že obsah napadeného rozhodnutí považuje co do jeho odůvodnění za patřičné, když se odvolací orgán ztotožnil zejména s argumentem neadekvátnosti správního uvážení při stanovení sankce a tuto velmi výrazně snížil. Žalobce se však i nadále neztotožňuje s tím, že jeho jednání bylo posuzováno jako vadné, resp., že došlo k porušení rozpočtové kázně. S ohledem na ustanovení zákona o obcích a zásadu hospodárnosti je žalobce povinen eliminovat finanční dopady na město, i pokud jde o zůstatkovou částku 786 655 Kč. V dané věci je podstatou to, že v podstatě podle názoru kontrolujících subjektů i žalovaného jde pouze o porušení zásady transparentnosti a zásady rovného zacházení, tedy jedná se o ty typy údajného porušení, které se odvíjí toliko od uvážení kontrolujícího subjektu, které je vždy subjektivním pohledem osob, které prováděly kontrolu a navíc výklad zákona, který v této části není nijak konkrétní. To, jak je zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) v § 6 vykládán, záleží na názoru kontrolujících osob. V okamžiku, kdy existuje takové výkladové vakuum daného ustanovení a z toho vznikající a objektivně existující právní nejistota a nepředvídatelnost, jak bude následně dané jednání hodnoceno, nemůže být tento stav kladen k tíži žalobce, ale naopak v jeho prospěch. I snížená položka musí mít své jasné a zákonné opodstatnění, a to v daném případě nemá.
3. Pokud jde o porušení zásady transparentnosti, toto se v dané věci dovozuje z toho, že zadavatel přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, když zadavatel změnil zadávací podmínky. Tento závěr však není správný. K 10. 8. 2011 zákon o zadávání veřejných zakázek především neobsahoval povinnost zadavatele přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek v případě, že poskytuje dodatečné informace, není tak možné vytýkat porušení zákona. Pokud úřady vycházely z extenzivního výkladu § 44 odst. 1 a § 39 odst. 1 ZVZ, kde je obecně upravena otázka lhůt, nelze z těchto ustanovení dovozovat povinnost prodloužit lhůtu. Příjemce dotace má právo na předvídatelnost případných postupů kontrolujících orgánů, daný výklad tomu však neodpovídá. V rozhodnutí nebylo ani uvedeno ustanovení, které bylo porušeno. Zadavatel postupoval podle tehdy platné právní úpravy a nic neporušil. To, že lhůty byly přiměřené a že žalobce jako zadavatel učinil vše, aby základní zásady zákona byly plně dodrženy ve všech sférách, vyplývá z toho, jak reálně a dohledatelně logicky a transparentně postupoval, například, že informace poskytl žalobce všem operativně emailem apod. Žalobce nenese odpovědnost za to, že se některý z uchazečů nepřihlásil, přestože si vyžádal zadávací dokumentaci. Je navíc sporné, zda vůbec došlo ke změně zadávací dokumentace. Dodatečné informace pouze podle žalobce upřesňovaly zadávací dokumentaci a nešlo o její doplnění. Pokud kontrolující orgán dospěl k závěru, že dopad tvrzeného pochybení byl marginální, tedy víceméně žádný, neměl by za žádný dopad hradit žalobce statisícovou sankci. Cílem a smyslem zákona o zadávání veřejných zakázek je, aby zadavatel se svými prostředky nakládal ekonomicky a smysluplně. V posuzovaném případě nedošlo k žádnému zneužití finančních prostředků, ale naopak, účel byl zcela naplněn.

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal přitom předně na obsah napadeného rozhodnutí. K v žalobě a v odvolání prezentovaným názorům, týkajících se významu základních zásad, žalovaný zdůraznil, že je třeba odmítnout zlehčování porušování zásad vyplývajících ze ZVZ. Diskutované zásady se prolínají celým zákonem, dopadají na všechna ustanovení zákona a mají význam aplikační i interpretační, tedy slouží k výkladu sporných ustanovení zákona. Odkázal přitom na komentářovou literaturu. Zásada rovného a transparentního přístupu ke všem uchazečům o veřejnou zakázku je jedním ze základních principů, které musí zadavatel aplikovat v procesu zadávání veřejných zakázek. Žalobce byl bez dalšího ze zákona povinen při zadávání veřejné zakázky dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace. Pokud se jedná o argument žalobce, že v době zadání veřejné zakázky zákon neobsahoval povinnost zadavatele přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek při dodatečném poskytnutí informací, upozornil žalovaný, že podle § 44 odst. 1 ZVZ je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek pro zpracování nabídky, přičemž za správnost a úplnost odpovídá zadavatel. Připomněl přitom rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2008, č. j. 62 Ca 33/2007-175. Změny v zadávací dokumentaci lze provést, pokud jsou dodržena jistá pravidla, tj., pokud je změna zveřejněna s dostatečným časovým předstihem před koncem lhůty pro podání nabídek. K údajné bezvýznamnosti dodatečně poskytnutých informací žalovaný uvedl, že dodatečná informace č. 1 byla uchazečům doručena dne 30. 8. 2011, tedy pouze dva dny před koncem lhůty stanovené pro podávání nabídek. Žalobce tak měl přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek, když účelem prodloužení lhůty v případě změn zadávacích podmínek je nejen změna již zpracovaných nabídek, ale i poskytnutí dostatečného času pro zpracování nabídek těmi uchazeči, kteří se na základě těchto změn podmínek nově rozhodnou pro podání nabídky. Žalobcem poskytnutou lhůtu žalovaný nepovažuje za dostatečnou, neboť nelze vyloučit, že pokud by žalobce prodloužil lhůtu pro podání nabídek, obdržel by i jiné nabídky a byla by zde možnost výběru vhodnější nabídky jiného uchazeče. Pokud jde o tvrzení žalobce, že dodatečné informace pouze upřesňovaly zadávací dokumentaci, odkázal žalovaný na stěžejní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které dopadá na danou problematiku, a to rozsudek ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, podle kterého postupem poskytování dodatečných informací nemůže být zadávací dokumentace měněna, ale mohou být pouze vysvětlovány nejasnosti, které by z jejího obsahu mohly vyplývat, či upřesňovány údaje v dokumentaci obsažené, které pro svoji nekonkrétnost brání řádnému zpracování nabídky. Ve světle uvedeného nelze žalobcem uvedené změny ve specifikaci parkovacího automatu považovat za upřesňující informace, ale změnu zadávacích podmínek. Nelze akceptovat argumentaci žalobce, že všichni uchazeči stihli na dodatečné sdělení reagovat, až na jednoho. K zásadě transparentnosti poukázal žalovaný na obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Afs 208/2016-52. K žalobcem tvrzenému účelu ZVZ poukázal žalovaný na judikaturu správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008-81.

Zjištění z obsahu správního spisu

5. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce uzavřel dne 27. 4. 2012 jako příjemce dotace s poskytovatelem dotace Regionální radou soudržnosti Střední Morava smlouvu o poskytnutí dotace na projekt Regenerace náměstí v B.-B. – I. etapa s maximální možnou výší čerpané dotace 19 691 280,91 Kč. Na základě kontroly Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava byla žalobci platebním výměrem ze dne 29. 4. 2015 uložena

povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 15 733 100 Kč, neboť žalobce podle závěrů kontrolujícího orgánu neoprávněně použil prostředky ve výši 1 5733 099,86 Kč. K porušení povinností žalobcem mělo dojít tím, že žalobce porušil zásadu transparentnosti a rovného zacházení uvedenou v § 6 ZVZ, čímž porušil čl. 7 odst. 4 Smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobce totiž neprodloužil lhůtu pro podání nabídek z důvodu změn v zadávací dokumentaci; zadávací řízení bylo zahájeno dne 9. 8. 2011, přičemž lhůta pro podání nabídek byla stanovena do 1. 9. 2011, do 10:00 hod. Žalobce obdržel ve lhůtě pro podání nabídek žádosti o dodatečné informace od 4 uchazečů, následně dne 26. 8. 2011 žalobce odeslal odpovědi na žádosti o dodatečné informace k zadávacím podmínkám č. 1 souhrnně na všechny uvedené žádosti. Mj. poskytl žalobce dodavatelům dodatečné informace týkající se změny specifikace parkovacího automatu, když tato změna byla vyvolána původně nestandardně požadovanými specifikacemi parkovacího automatu. Odpovědi na dodatečné informace byly dodavatelům doručeny dne 29. a 30. 8. 2011, tedy 1 – 2 dny před uplynutím lhůty pro podání nabídek. O zadávací dokumentaci požádalo celkem 13 dodavatelů, z nichž 1 dodavatel nabídku vůbec nepodal a 1 dodavatel podal nabídku, ve které nepracoval s upravenou zadávací dokumentací v duchu dodatečných informací a tudíž byl ze zadávacího řízení vyloučen.

6. K odvolání žalobce proti uvedenému platebnímu výměru rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uznal jako důvodnou námitku nedodržení zásady proporcionality stanovení odvodu, když žalovaný měl za prokázané, že ve smlouvě o poskytnutí dotace nebyla sjednána pravidla pro ukládání nižších sankcí za méně závažná pochybení a bylo tudíž nutné zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část prostředků, které byly sjednány v souladu s dohodnutými nebo stanovenými podmínkami. Žalovaný pro účely stanovení přiměřené sankce za zjištěná pochybení použil Rozhodnutí Komise ze dne 19. 12. 2013, kterým se stanoví a schvalují postupy ke stanovení finančních oprav, jež má Komise provést u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Vzhledem k tomu, že i prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že cenová nabídka vítězného uchazeče i v případě nacenění položky rozpočtu ř. 5 SO 402 částkou dle zadávací dokumentace, byla nejnižší, nemělo pochybení vliv na pořadí nabídek a dále s ohledem na to, že účel poskytnutí dotace byl naplněn, shledal žalovaný přiměřenou výši odvodu 5% z dotace proplacených výdajů vztahujících se k předmětné zakázce.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovýmto postupem účastníci vyslovili souhlas.
8. Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že žalobce se vůbec nedopustil porušení rozpočtové kázně, když ZVZ v rozhodné době neobsahoval povinnost zadavatele přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek v případě, že poskytuje dodatečné informace a není tak možné vytýkat porušení zákona. Tuto námitku soud neshledal jako důvodnou.

9. Je třeba předně zdůraznit, že žalobce byl podle § 2 odst. 2 písm. c) ZVZ v rozhodném znění veřejným zadavatelem, na kterého dopadá úprava § 39 a násl. ZVZ týkající se stanovení lhůt a jejich změn při zadávání veřejné zakázky. Z ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ v rozhodném znění jednoznačně vyplývá, že veškeré lhůty určené veřejným zadavatelem musí být stanoveny s ohledem na předmět veřejné zakázky. Nejen tato, ale zejména tato povinnost přitom musí být plněna při respektu k základním zásadám postupu zadavatele, stanoveným v § 6 ZVZ, tedy, že zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Znamená to mimo jiné, že žalobce jako veřejný zadavatel musel při zadávacím postupu tyto zásady respektovat a svůj postup těmito zásadám podřídít. Pokud žalobce argumentuje, že ZVZ v rozhodném znění neupravoval povinnost přiměřeného prodloužení lhůt, nelze této argumentaci přiznat důvodnosti, neboť byť ZVZ v rozhodné době upravoval výslovně povinnost přiměřeného prodloužení lhůt při změně zadávací dokumentace v případech dle § 40 odst. 5 a 6 ZVZ, nelze dovodit, že v případě změny zadávací dokumentace, na kterou případy uvedené v citovaném ustanovení nedopadají, nemá zadavatel, tedy žalobce, povinnost při respektu k povinnostem dodržet zásady zakotvené v § 6 ZVZ, prodloužit přiměřeně lhůtu pro podání nabídek. Tímto zcela formalistickým výkladem by totiž obecně mohlo dojít ke zneužití poskytnutí dodatečných informací ke změně zadávací dokumentace a k možnému znevýhodnění potenciálního zájemce. Krajský soud v této souvislosti ve shodě s žalovaným připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, podle jehož závěrů *„I. Předmět a podmínky definované v zadávací dokumentaci nebo v oznámení veřejné zakázky musí být dodržovány po celý „život“ veřejné zakázky. Pokud nastane změna předmětu po zadání veřejné zakázky (např. z hlediska změny technických norem apod.), nemusí vždy zadavatel zcela nezbytně vyhlášovat novou veřejnou zakázku, pokud jsou předem stanovena zcela jasná pravidla pro přijetí možné změny. II. Má-li zadavatel dostát zásadě nediskriminace účastníků (§ 25 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách), je povinen při změně zadávací dokumentace buď vyhlásit řízení nové, nebo oznámit změnu zadávací dokumentace takovým způsobem, aby nebyli diskriminováni žádní potenciální dodavatelé, tedy oznámit změnu zadávací dokumentace (tedy celé veřejné zakázky) stejnou formou, jakou ji sám vyhlásil, a to za dodržení stejných podmínek, zejména zákonem stanovených lhůt; lhůtu je povinen při změně předmětu zakázky prodloužit takovým způsobem, aby po změně nebyla kratší než zákonem stanovená lhůta minimální. Dodatečnými změnami v zadávací dokumentaci zadavatele však zadavatel nemůže měnit předmět zakázky takovým způsobem, který by byl s to objektivně znemožnit či ztížit uchazečům o veřejnou zakázku se ucházet a nutně by vzbuzoval pochybnosti o důvodech kroků zadavatele. III. Postup zadavatele v režimu § 52 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, dopadá toliko na poskytování dodatečných informací o zadávací dokumentaci ze strany zadavatele; tímto postupem tedy nemůže být zadávací dokumentace měněna, ale mohou být toliko vysvětlovány nejasnosti, které by z jejího obsahu mohly vyplývat, či upřesňovány údaje v zadávací dokumentaci obsažené, které pro svoji nekonkrétnost brání řádnému zpracování nabídky. Změnu technických podmínek obsažených v zadávací dokumentaci tedy nelze provést postupem podle § 52 citovaného zákona, byť by byl postup tam stanovený ze strany zadavatele formálně dodržen.“* Je přitom potřeba zdůraznit, že uvedené závěry lze aplikovat bez dalšího na postup při zadávání veřejných zakázek dle ZVZ.
10. K výkladu zásady transparentnosti lze odkázat mj. na rozsudek zmiňovaný žalovaným v jeho vyjádření, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Afs 208/2016 – 52, z jehož závěrů vyplývá, že *„Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního*

soudu (která se uplatní i na zadávání veřejných zakázek malého rozsahu, neboť se vztahuje k § 6 zákona o veřejných zakázkách, který, jak bylo výše vysvětleno, je aplikovatelný i na tyto zakázky) je zásada transparentnosti hlavním principem zákona o veřejných zakázkách. Zákon o veřejných zakázkách tuto zásadu pojímá jako ve své podstatě instrumentární, neboť má spolu se zásadami rovného zacházení a zákazu diskriminace sloužit k naplňování smyslu zákona o veřejných zakázkách, kterým je jednak účelné vynakládání veřejných prostředků, jednak spravedlivost tržního prostředí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 AfS 20/2008 – 152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 AfS 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 AfS 116/2016 – 34). K porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy vedení zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný (srov. již zmínovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AfS 45/2010 – 159, a dále rozsudky ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 AfS 60/2012 – 31, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 AfS 174/2015 – 45, či ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 AfS 182/2016 – 41).“

11. Krajský soud má za to, že zadavatel tím, že v odpovědi na dodatečné informace ze dne 26. 8. 2011 všem dodavatelům poskytl upřesnění specifikací parkovacího automatu, jednoznačně změnil zadávací dokumentaci a nejednalo se v tomto případě o pouhé „dodatečné informace“, ale o zcela nové specifikace části zadávací dokumentace. Při respektu k povinnosti aplikace zásad zakotvených v § 6 pak bylo nutné, aby žalobce přiměřeně prodloužil lhůtu k podání nabídek. Nelze ani souhlasit s názorem žalobce, že výklad povinností vyplývajících ze zásad stanovených v § 6 ZVZ závisí pouze na úvaze kontrolujících osob, když správní orgány jsou při svém postupu povinny respektovat judikaturu správních soudů, jakož i vlastní správní praxi, to vše při respektu k zásadě dobré správy. Je zapotřebí zdůraznit, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela v souladu se zákonem a relevantní judikaturou vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a ze svých úvah dovodil odpovídající právní závěry; krajský soud na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru odkazuje, když se s posouzením věci žalovaným ztotožňuje.
12. Pokud se týče výše povinnosti uložené k odvodu za porušení rozpočtové kázně, žalobce nesnesl v žalobě žádné konkrétní argumenty, které by zpochybňovaly samotný výpočet výsledné částky. Krajský soud tak není nejen povinen, ale ani oprávněn samotnou výši stanoveného odvodu přezkoumávat, když musí vycházet z obsahu žalobních bodů. Lze připomenout, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
13. Krajský soud přitom neshledal v postupu žalovaného při určení konečné výše odvodu nic, co by vedlo k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný podrobně odůvodnil, jakými úvahami se řídil a na základě jakých skutečností stanovil odvod právě v oné výsledné výši. Nelze se přitom ztotožnit s žalobcem, že jeho pochybení bylo natolik

marginální, tedy víceméně žádné a že by tudíž za žádný dopad neměl hradit statistickou sankci. V této souvislosti krajský soud připomíná závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.*“ Žalovaný přitom touto optikou svým povinnostem zcela dostál a zvážil závažnost, resp. míru porušení rozpočtové kázně žalobcem a výši uložené sankce, to vše při závěru, že účel poskytnuté dotace byl naplněn.

Závěr a náklady řízení

14. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval při rozhodování o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně zcela v souladu se zákonem a žaloba tudíž není důvodná. Krajský soud ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 30. října 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu